

Cauza C-393/22**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

15 iunie 2022

Instanța de trimitere:

Nejvyšší soud České republiky (Republica Cehă)

Data deciziei de trimitere:

5 mai 2022

Reclamantă:

EXTÉRIA, s. r. o.

Pârâtă:

Spravíme, s. r. o.

[omissis]

ORDONANȚĂ

Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă), în cauza introdusă de reclamanta **EXTÉRIA, s. r. o.**, [omissis] cu sediul în [Republica Cehă] împotriva pârâtei **Spravíme, s. r. o.**, [omissis] cu sediul în [omissis] [Republica Slovacia], [omissis] având ca obiect o cerere de somație europeană de plată, formulată în fața Okresní soud v Ostravě (Tribunalul Districtual din Ostrava, Republica Cehă), [omissis], în cadrul recursului pârâtei împotriva ordonanței Krajský soud v Ostravě (Curtea Regională din Ostrava, Republica Cehă) din 16 februarie 2021, dosarul nr. 8 Co 40/2021-52, hotărăște:

I. În temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) **adrează** Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare preliminară:

Articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că noțiunea „contract de

prestări de servicii” include și un antecontract (pactum de contrahendo) în temeiul căruia părțile s-au angajat să încheie un contract viitor, care urmează să fie un contract de prestări de servicii în sensul acestei dispoziții?

[omissis]

Motivare:

I. Situația de fapt și desfășurarea procedurii

- 1 Reclamanta este o societate cu sediul în Ostrava, Republica Cehă, care oferă servicii de consultanță în domeniul sănătății și securității la locul de muncă. Pârâta este o societate cu sediul în Ivanovice, Slovacia.
- 2 La 28 iunie 2018, la Ostrava, Republica Cehă, reclamanta și pârâta au încheiat un antecontract [„Smlouva o uzavření budoucí Masterfranchisové smlouvy” (antecontract de franciză principală)], *pactum de contrahendo*. În contractul în cauză, părțile s-au angajat în primul rând să realizeze un act juridic viitor - încheierea unui contract subsecvent - și au convenit asupra anumitor elemente ale acestui contract subsecvent. Obiectul contractului final urma să îl reprezinte acordarea de către reclamantă către pârâta a dreptului de a opera și de a gestiona sucursale ale francizei pe teritoriul Republicii Slovace.
- 3 Pe lângă obligația de a încheia un contract final, antecontractul prevedea la articolul III litera A punctul 3 și o obligație de plată de către pârâta a unui avans în valoare totală de 20 400 EUR plus TVA. Astfel cum s-a precizat în dispoziția în cauză, avansul urma să garanteze obligația debitoarei (pârâta) de a încheia un contract de franciză principală cu creditoarea obligației (reclamanta) la o dată convenită în viitor și de a păstra confidențialitatea oricăror informații pe care le-a primit de la reclamantă în legătură cu modelul său de franciză. Pârâta trebuia să plătească avansul în termen de 10 zile de la data semnării antecontractului, în contul recurentei deschis la Raiffeisenbank, a. s., cu sediul social în Republica Cehă. La articolul III litera B punctul 3, părțile au convenit că, în cazul în care debitoarea obligației nu încheia contractul de franciză principală pentru Slovacia cu creditoarea și, în plus, în termenul suplimentar stabilit de aceasta în acest scop, debitoarea va fi obligată să plătească creditoarei o penalitate contractuală egală cu 100% din avansul convenit. La articolul IV punctul 2 din contract se reglementa posibilitatea de retragere din contract a creditoarei obligației (reclamanta) în cazul neachitării avansului convenit de către debitoarea obligației (pârâta) în termenul convenit. Aceeași dispoziție prevedea, de asemenea, dreptul creditoarei de a rezilia contractul și în cazul nerespectării altor clauze contractuale. Pe lângă alte aspecte, s-a statuat de asemenea că, în conformitate cu articolul V punctul 3 din contract, raporturile juridice care decurg din sau în legătură cu contractul sunt guvernate de dreptul Republicii Ceha, cu excepția cazului în care în contract se prevede altfel. Părțile nu au încheiat o convenție atributivă de competență în sensul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului

European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles I bis”).

- 4 Reclamanta susține că pârâta nu și-a respectat obligația de a plăti avansul. Din acest motiv, reclamanta și-a exercitat dreptul de a rezilia contractul și a inițiat în fața instanțelor cehe o procedură de somație europeană de plată, solicitând pârâtei plata penalității contractuale de 24 684 EUR plus dobânzi.
- 5 În cadrul primului său act de procedură din cauză, pârâta, într-o scrisoare datată 7 august 2020, a invocat necompetența instanțelor cehe în această cauză.
- 6 Prin ordonanța din 17 decembrie 2020, [omissis] Okresní soud v Ostravě (Tribunalul Districtual din Ostrava), în calitate de instanță de prim grad de jurisdicție, a respins excepția de necompetență teritorială și a constatat că este competentă în cauză. Ca temei al competenței sale, instanța a indicat articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles I bis, potrivit căruia, în materie contractuală, o persoană cu domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru în fața instanței de la locul de executare a obligației în cauză. Prima instanță a concluzionat că, potrivit circumstanțelor prezentate, reclamanta a solicitat o prestație care, în sensul dispoziției menționate din Regulamentul Bruxelles I bis, trebuia să fie prestată recurentei, care are sediul în Republica Cehă, în zona de competență a acestei instanțe districtuale (okresní soud). În același timp, instanța a subliniat că părțile nu au invocat, și instanța nu a constatat, că părțile au convenit sau au convenit în alt mod asupra competenței în sensul articolului 25 din Regulamentul Bruxelles I bis.
- 7 Krajský soud v Ostravě (Curtea Regională din Ostrava) în calitate de instanță de apel, în ordonanța din 16 februarie 2021, [omissis] a menținut decizia primei instanțe. Aceasta a constatat că, în cazul de față, prima instanță a aplicat corect Regulamentul Bruxelles I bis și a concluzionat în mod corect că instanțele cehe au competență internațională și că Okresní soud v Ostravě (Tribunalul Districtual din Ostrava) are competență teritorială, deoarece obiectul cererii este constatarea unei încălcări a unui anteccontract de franciză principală. Astfel, după cum reiese din motivele invocate în cerere, în conformitate cu articolul III litera A punctul 3 din contractul în cauză, pârâta trebuia să plătească reclamantei suma convenită, ceea ce nu a făcut, iar reclamanta a reziliat contractul. Potrivit articolului III litera B punctul 3 din contract, reclamanta a formulat o cerere de daune-interese în valoare de 24 684 EUR. Având în vedere că obiectul acțiunii este o cerere de plată a unor daune-interese pentru nerespectarea de către pârâtă a clauzelor anteccontractului de franciză cadru, este clar că obiectul prestației nu este fabricarea sau livrarea unor bunuri și, prin urmare, nu se poate face nicio referire la locul prestației, adică la locul de fabricare și de livrare a bunurilor, și, prin urmare, nu se poate face nicio cerere de plată a daunelor-interese care ar fi legată de fabricarea și livrarea bunurilor. Prin urmare, contrar celor susținute de pârâtă în recurs, articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles I bis nu este aplicabil. În opinia

instanței de apel, este nefondată și afirmația pârâtei potrivit căreia executarea contractului viitor urma să aibă loc pe teritoriul Slovaciei, care, potrivit pârâtei, ar fi trebuit să rezulte din acordul privind teritoriul vizat de contract, potrivit căruia pârâta urma să utilizeze teritoriul Slovaciei pentru executarea obiectului contractului viitor. În opinia instanței de apel, factorul decisiv este faptul că însuși antecontractul de franciză principală a fost încălcat și că plata în avans referitoare la taxa inițială unică trebuia să fie plătită în termen de 10 zile de la semnarea contractului, în contul reclamantei deținut la Raiffeisenbank, a. s. Astfel, după cum consideră instanța de apel, reclamanta susține în mod corect, în conformitate cu legislația cehă, în special cu § 1955 zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (Legea nr. 89/2012, Codul civil), că, în cazul în care un contract este reglementat de dreptul ceh, locul executării unei obligații bănești este sediul creditorului. Potrivit instanței de apel, locul executării obligației este, prin urmare, sediul creditorului, adică sediul reclamantei, care este situat în Ostrava, Republica Cehă. Întrucât reclamanta a ales Okresní soud v Ostravě (Tribunalul Districtual din Ostrava) pentru a introduce acțiunea, instanța din Ostrava este competentă teritorial în temeiul articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles I bis.

- 8 Pârâta a formulat un recurs împotriva acestei decizii la Nejvyšší soud (Curtea Supremă). Din susținerile sale rezultă că, în etapa anterioară a procedurii, natura cererii de daune-interese ar fi fost apreciată în mod eronat în lumina articolului 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles I bis, ceea ce ar fi condus la o concluzie eronată cu privire la competența instanței de a decide dacă cererea de daune-interese ar fi existat sau nu. Potrivit pârâtei, instanța de apel ar fi trebuit să soluționeze litigiul în așa fel încât penalitatea contractuală, în calitate de creanță contractuală, să fie reglementată de contractul principal, care în acest caz este antecontractul. Obligația a cărei executare urma să fie garantată prin penalitatea contractuală a fost concepută ca o prestație nepecuniară, iar locul de executare a acesteia ar trebui să fie stabilit în conformitate cu dreptul național, ceea ce, potrivit argumentelor pârâtei, ar avea drept consecință competența instanțelor slovace în prezenta cauză.
- 9 În întâmpinarea la recursul în casație, reclamanta a susținut că este de acord cu concluziile instanțelor naționale și, printre alte circumstanțe, a subliniat, de asemenea, că încălcarea inițială a contractului a fost neplata avansului convenit. Ca urmare a nerespectării acestei obligații, trebuia să fie formulată o cerere de reziliere a contractului și, în același timp, o cerere de plată a unei penalități contractuale. Potrivit reclamantei, obligația garantată inițial a fost, prin urmare, neplata avansului.

II. Dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii

- 10 Pentru examinarea întrebării preliminare adresate, sunt relevante în primul rând următoarele dispoziții ale Regulamentului Bruxelles I bis: articolul 7 punctul 1 literele (a), (b) și (c).

III. Dispozițiile relevante ale dreptului național

- 11 Pentru examinarea întrebării preliminare adresate, sunt relevante în primul rând următoarele dispoziții, § 1954 și § 1955 din zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (Legea nr. 89/2012, Codul civil).

Articolul 1954

Executarea în mod corespunzător a unei obligații presupune ca aceasta să fie executată în locul prevăzut. În cazul în care locul executării nu poate fi stabilit pe baza contractului, a naturii obligației sau a scopului obligației, prestația se execută la locul stabilit prin lege.

Articolul 1955

(1) Obligațiile nepecuniare se execută de către debitor la domiciliul sau la sediul său. Obligațiile pecuniare se execută de către debitor la locul unde își are domiciliul sau sediul creditorul.

(2) În cazul în care obligația a luat naștere în cursul exploatării unei întreprinderi, obligația se execută la locul unde se află întreprinderea. Acest lucru se aplică *mutatis mutandis* în cazul în care obligația a luat naștere în cursul exploatării unei sucursale.

IV. Motivarea trimiterii preliminare și poziția Nejvyšší soud (Curtea Supremă)

- 12 În cazul de față, este necesar să se răspundă la întrebarea dacă instanțele cehe au competență internațională. Prin urmare, trebuie să se aplice Regulamentul Bruxelles I bis, deoarece este vorba de un litigiu cu un element internațional în materie civilă și comercială, iar procedura judiciară a fost inițiată după data de 10 ianuarie 2015.
- 13 Prin urmare, este necesar să se evalueze dacă o competență specială în temeiul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles I bis poate fi acceptată ca bază pentru competența instanțelor cehe, deoarece acțiunea este îndreptată împotriva unui pârât stabilit într-un alt stat membru decât cel în care se desfășoară această procedură.
- 14 Articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles I bis prevede că, în materie contractuală, o persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru în fața instanțelor de la locul de executare a obligației în cauză. În conformitate cu articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles I bis, în cazul vânzării de mărfuri, locul de executare a obligației în cauză este locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile, iar în cazul prestării de servicii, este locul unde, în temeiul contractului, serviciile au fost prestate sau ar fi trebuit să fie prestate. Din articolul 7 punctul 1 litera (c) din Regulamentul

Bruxelles I bis rezultă că, în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a). Aplicarea literei (a) este, prin urmare, o categorie suplimentară și poate fi aplicată într-o cauză numai dacă este exclusă aplicarea literei (b).

- 15 Nejvyšší soud (Curtea Supremă) cunoaște jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „CJUE”) privind interpretarea autonomă a noțiunii de „materie contractuală”, noțiune comună pentru articolul 7 punctul 1 literele (a) și (b) din Regulamentul Bruxelles I bis, potrivit căreia caracteristica esențială a unui contract este existența unei obligații asumate în mod voluntar de o persoană față de alta (a se vedea Hotărârea CJUE din 17 iunie 1992, Handte, C-26/91, ECLI:EU:C:1992:268, punctul 15). Instanța este, de asemenea, conștientă de faptul că domeniul de aplicare al acestei noțiuni acoperă toate obligațiile care decurg din contract și a căror neexecutare este invocată de reclamantă în susținerea cererii (a se vedea Hotărârea CJUE din 15 iunie 2017, Kareda, C-249/16, ECLI:EU:C:2017:472, punctul 30). Antecontractul în sine, ca și în cazul de față, este un instrument juridic obligatoriu, încheiat în mod voluntar, iar termenii și condițiile stabilite în acesta sunt rezultatul unui acord între părțile la acesta. Potrivit susținerilor reclamantei, litigiul privind penalitatea contractuală își are originea tocmai în antecontractul menționat, întrucât ar fi trebuit să apară ca urmare a neachitării de către partea obligată a avansului contrar obligațiilor sale contractuale. În consecință, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) consideră că cererea de penalități contractuale în cauză în acest caz este o cerere „referitoare la un contract” în sensul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles I bis.
- 16 În aceste condiții, trebuie să se stabilească dacă litera (b) sau (a) din regulamentul în cauză este aplicabilă în cazul de față. Întrucât caracteristicile esențiale ale unui contract de vânzare de bunuri sunt atât transferul de proprietate, cât și schimbul de bunuri contra bani, în cazul de față nu este vorba de o cerere de plată a unei penalități contractuale care ar fi legată de fabricarea și livrarea de bunuri în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) prima liniuță din Regulamentul Bruxelles I bis. Cu toate acestea, excluderea aplicării literei (b) și posibila aplicare a literei (a) necesită, de asemenea, o evaluare a faptului că în cazul respectiv nu este vorba de o cerere referitoare la „prestarea de servicii” în sensul celei de-a doua liniuțe din regulamentul menționat. Evaluarea acestei întrebări este crucială, deoarece, în cazul în care cazul ar fi clasificat ca fiind o „prestare de servicii”, instanțele de la locul în care urmează să fie prestate serviciile prevăzute în contract ar avea competența de a soluționa orice pretenții aferente. Cu toate acestea, în cazul în care s-ar aplica o categorie suplimentară în temeiul articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles I bis și ar fi îndeplinite condițiile de aplicare a acestei dispoziții, competența internațională și competența locală ar fi, în principiu, evaluate separat pentru fiecare obligație (a se vedea Hotărârea CJUE din 6 octombrie 1976, 12/76, Tessili, ECLI:EU:C:1976:133).
- 17 În cazul de față, părțile au încheiat un antecontract pe care l-au numit „Smlouva o uzavření budoucí Masterfranchisové smlouvy” (Antecontract de franciză principală). Prin urmare, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) trebuie să se pronunțe asupra modului în care, în scopul stabilirii temeiurilor de competență

internațională în temeiul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles I bis, trebuie clasificat un antecontract în care părțile s-au angajat să încheie un contract în viitor. Într-adevăr, pot fi luate în considerare două soluții diferite și, în opinia Nejvyšší soud (Curtea Supremă), CJUE nu a oferit încă o orientare clară în această privință. În special, trebuie să se analizeze dacă antecontractul ca atare este un contract de prestări de servicii, în cazul în care, dacă răspunsul este negativ, competența internațională a instanțelor ar putea fi stabilită numai în temeiul articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles I bis. Pe de altă parte, determinarea competenței internaționale pentru cererile care decurg dintr-un antecontract în funcție de natura contractului care urmează să fie încheiat de părți în viitor apare ca o a doua soluție contrară. Într-adevăr, încheierea contractului final reprezintă însăși esența antecontractului. Acest lucru ar însemna că, în cazul în care antecontractul ar viza un contract de vânzare de bunuri sau un contract de prestări de servicii, competența internațională a instanțelor în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles I bis ar trebui să fie stabilită în funcție de locul în care, conform contractului preconizat, urmează să fie livrate bunurile sau prestate serviciile.

- 18 În lumina jurisprudenței CJUE de până acum, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) este înclinată să concluzioneze că prin simpla încheiere a unui antecontract nu există o prestare de servicii în sensul autonom al dreptului Uniunii. Într-adevăr, în opinia Nejvyšší soud (Curtea Supremă), antecontractul nu îndeplinește cerința de exercitare cu titlu oneros a unei activități, care implică îndeplinirea unor acte pozitive pentru o altă persoană, în temeiul articolului 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles I bis (a se vedea Hotărârile CJUE din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, ECLI:EU:C:2009:257; din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, ECLI:EU:C:2016:559; din 19 decembrie 2013, Corman-Collins, C-9/12, ECLI:EU:C:2013:860; și din 25 martie 2021, Obala i lučice, C-307/19, ECLI:EU:C:2021:236).
- 19 Antecontractul conține o serie de elemente generale care, așa cum au convenit părțile, vor fi ulterior încorporate în contractul viitor, inclusiv obiectul general definit al acestui contract ulterior. Totuși, scopul acestui antecontract este de a încheia un contract subsecvent în urma unei invitații scrise, neîncheierea contractului preconizat în cazul de față implicând o penalitate contractuală egală cu valoarea avansului care trebuia plătit. În opinia Nejvyšší soud (Curtea Supremă), acest lucru nu poate fi calificat ca fiind un act în beneficiul celeilalte părți, deoarece încheierea contractului promis constituie doar un act juridic și nu un act real efectuat ca un serviciu pentru cealaltă parte contractantă. Tocmai în această împrejurare, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) vede o diferență față de, de exemplu, un contract de agenție comercială (a se vedea Hotărârea CJUE din 11 martie 2010, Wood Floor Solutions Andreas Domberger, C-19/09, ECLI:EU:C:2010:137), care, deși constă, de asemenea, în încheierea de contracte, implică în același timp și alte acte de fapt, cum ar fi contactarea altor părți sau prezentarea de produse sau servicii.

- 20 Pe baza jurisprudenței disponibile, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) presupune, de asemenea, că nici în cazul antecontractului propriu-zis nu este îndeplinită cerința de contraprestație. Nici debitorul, nici creditorul obligației nu are dreptul la o remunerație în baza antecontractului, nici chiar în sensul cel mai larg al termenului. Deși părțile au convenit asupra valorii viitoare a taxei inițiale și a taxelor lunare periodice, obligația de a le plăti va lua naștere numai dacă părțile vor încheia contractul promis. Prin urmare, niciuna dintre părți nu avea dreptul la remunerație în baza contractului pe care îl încheiaseră efectiv și care reprezintă originea litigiului, iar părțile s-au angajat doar că, odată ce au încheiat acest contract de prestări de servicii, remunerația va fi de o anumită valoare. Articolul III litera A punctul 3 din antecontract, intitulat „Úhrada zálohy” (Plata avansului), menționează „avansul și plata acestuia”, însă este vorba de o plată în avans a unei remunerații viitoare, care, în același timp, coincide cu valoarea penalității contractuale. Nejvyšší soud (Curtea Supremă) consideră că niciuna dintre părți nu obține în mod direct un beneficiu economic din această plată, deoarece scopul acesteia este în primul rând de a garanta îndeplinirea viitoare a obligațiilor și nu constituie o remunerație sau un beneficiu economic specific în sensul de contraprestație. Astfel, potrivit clauzelor unui astfel de contract precum cel din prezenta cauză, s-ar părea că avansul în cauză nu are o valoare economică ce ar putea fi considerată ca o valoare sub formă de remunerație în sensul descris, iar obligația de a plăti un avans este în primul rând un mijloc de garantare a executării viitoare a obligațiilor contractuale (a se vedea Hotărârea CJUE din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, ECLI:EU:C:2016:559).
- 21 Având în vedere cele de mai sus, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) consideră că articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles I bis nu poate fi aplicat antecontractului. Prin urmare, este necesar să se aplice categoria suplimentară prevăzută la articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles I bis. Pe de altă parte, aplicarea acestui regulament are un impact semnificativ asupra evaluării locului executării obligațiilor, deoarece, în temeiul literei (a), nu se mai aplică principiul executării caracteristice și, prin urmare, fiecare obligație are, în principiu, un loc de executare propriu. Referitor la Hotărârea CJUE din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, ECLI:EU:C:2009:257, punctele 54-55, trebuie precizat că numai în ceea ce privește contractele de vânzare de bunuri și contractele de prestări de servicii, legiuitorul comunitar, deja în Convenția de la Bruxelles, nu a vrut să se bazeze pe o obligație litigioasă specifică, definită în mod restrâns (ceea ce este indicat, de altfel, și de interpretarea lingvistică a dispoziției), ci pe o obligație care este caracteristică unui astfel de contract. În același timp, în materie contractuală, legiuitorul a decis să definească în mod autonom locul de executare ca criteriu de legătură pentru determinarea instanței competente. Astfel cum s-a statuat în ceea ce privește articolul 5 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles în Hotărârea CJUE din 6 octombrie 1976, De Bloos v Bouyer, 14/76, ECLI:EU:C:1976:134, „obligația în cauză” corespunde dreptului contractual a cărui executare reclamantul încearcă să obțină și care constituie temeiul acțiunii. În cazul în care reclamantul solicită, de exemplu, daune-interese, factorul decisiv este obligația contractuală a cărei nerespectare a dus la producerea prejudiciului. În același timp, în cazul în care

pârâtul invocă o încălcare a obligațiilor de către reclamant, dar cererea de chemare în judecată include o cerere de plată, „obligația în cauză” va fi obligația de plată, și nu obligația a cărei executare este contestată de pârât. Prin urmare, locul de executare a unei anumite obligații nu mai este un concept autonom al obligației respective (a se vedea hotărârile CJUE din 6 octombrie 1976, 12/76, Tessili, ECLI:EU:C:1976:133; din 28 septembrie 1999, GIE Groupe Concorde și alții, C-440/97, ECLI:EU:C:1999:456; și altele).

- 22 În opinia Nejvyšší soud (Curtea Supremă), poate fi permisă o interpretare diferită și, astfel, se poate ajunge la concluzia că un antecontract este un contract de prestări de servicii numai dacă o astfel de concluzie rezultă din natura contractului a cărui încheiere este avută în vedere. În acest fel, acordul de franciză principală ar îndeplini el însuși cerințele menționate anterior pentru prestarea de servicii, atât în ceea ce privește luarea de măsuri, cât și în ceea ce privește plata, locul prestării serviciilor depinzând tocmai de contractul ulterior. Cu toate acestea, o astfel de posibilitate nu reiese din jurisprudența CJUE de până acum.
- 23 CJUE nu a abordat încă în mod explicit întrebarea dacă un *pactum de contrahendo* este un contract de prestări de servicii dacă presupune încheierea unui contract de prestări de servicii și nici dacă este necesar să fie calificat ca un astfel de contract având în vedere rezultatul urmărit de întregul raport juridic. În acest fel, antecontractul este un instrument obligatoriu în sine, iar încheierea, rezilierea și obligațiile care decurg din acesta sunt, în mare măsură, independente de contractul final preconizat. În timp ce un astfel de contract între părți specifică, în general, anumite elemente ale antecontractului, acesta conține totuși o obligație principală proprie sau un mecanism de sancțiune independent și motive autonome de reziliere. Condițiile prelabile autonome de încetare a unui antecontract (ca urmare a executării acestuia, prin acordul comun al părților, ca urmare a retragerii în caz de încălcare a obligațiilor contractuale) înseamnă că încheierea contractului final nu este nici măcar o consecință necesară a încheierii antecontractului. Prin urmare, o astfel de interpretare a articolului 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles I bis, care ar permite, de asemenea, luarea în considerare a naturii contractului final preconizat la calificarea unui antecontract ca fiind un contract de prestări de servicii, nu este evidentă.
- 24 Potrivit Nejvyšší soud (Curtea Supremă), în absența unei jurisprudențe relevante a CJUE în această privință, există o îndoială rezonabilă cu privire la corectitudinea interpretării dreptului Uniunii. Întrucât este necesar să se excludă aplicarea articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles I bis înainte de aplicarea articolului 7 punctul 1 litera (b) din acest regulament în prezenta cauză, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) consideră că este necesar să suspende procedura și să solicite CJUE să răspundă la întrebarea preliminară.
- 25 Din cele de mai sus reiese, de asemenea, că aplicarea unor dispoziții diferite are un impact fundamental asupra prezentei cauze, deoarece poate duce la o concluzie diferită în ceea ce privește competența instanțelor cehe. În același timp, presupunerea că instanța are o competență specială reprezintă o anumită excepție

de la regula generală, care justifică parțial o posibilă interpretare mai restrictivă din partea CJUE pentru a garanta previzibilitatea, securitatea juridică și menținerea unei legături strânse între instanță și litigiu. Aplicarea uniformă a dreptului Uniunii devine mai importantă având în vedere utilizarea pe scară largă a antecontractului, *pactum de contrahendo*, în comerțul internațional și, fără o interpretare din partea CJUE, nu este posibil să se garanteze pe deplin o interpretare uniformă a dispoziției în cauză în toate statele membre.

- 26 Având în vedere circumstanțele prezentate mai sus, așa-numitele criterii CILFIT nu au fost îndeplinite în cazul de față (a se vedea Hotărârea CJUE din 6 octombrie 1982, CILFIT, 283/81, ECLI:EU:C:1982:335). Prin urmare, având în vedere natura specifică a antecontractului ca instituție juridică obligatorie care precedă contractul și diferența sa față de contractele asupra cărora a decis CJUE, precum și importanța acestui instrument în comerțul internațional între statele membre, Nejvyšší soud (Curtea Supremă), în calitate de instanță ale cărei decizii nu sunt supuse căilor de atac în sensul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, consideră că este necesar să adreseze o astfel de întrebare CJUE.

[*omissis*]